

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2015 r.,

sprawy **K. P.**

skazanego z art. 278 § 1 kk i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego W.

z dnia 19 września 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 23 września 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W.,
Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 (czterysta
czterdzieści dwa zł osiemdziesiąt groszy) w tym 23 % podatku
VAT, tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji,**
- 3) zwalnia skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 23 września 2013 r., uznał Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 23 września 2013 r., K. P. za winnego tego, że:

I. w dniu 11 września 2007 r., w O. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia kabla telefonicznego łącznej długości 140 m i wartości 3 500 zł na szkodę Telekomunikacji Polskiej SA, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez Policję, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1

KK w zw. z art. 278 § 1 KK i na podstawie art. 14 § 1 KK w zw. z art. 278 § 1 KK wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

II. W dniu 26 marca 2011 r. w J., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przewodów telekomunikacyjnych długości 75 m i wartości 962, 06 zł na szkodę Telekomunikacji Polskiej AS, działając w warunkach recydywy z art. 64 § 1 KK, i na podstawie art. 278 § KK w zw. z art. 64 § 1 KK, skazał oskarżonego na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

a następnie na podstawie art. 85 i 86 § 1 KK wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił R. Z. od popełnienia wspólnie i w porozumieniu z K. P. czynu z pkt I.

Wyrokiem z dnia 19 września 2014 r., Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji obrońcy K. P., zarzucającej błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanych czynów, i wnoszącej o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego nowy obrońca oskarżonego zarzucił:

1. „Rażące naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. poprzez wadliwą kontrolę instancyjną i nierzetelne rozważenie zarzutu apelacyjnego obrońcy dot. błędu w ustaleniach faktycznych oraz niesłuszne zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy niewłaściwej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji w związku z niedostrzeżeniem uchybień naruszających normy określone w art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., w szczególności polegających na oparciu rozstrzygnięcia na szeregu poszlak, które nie stanowią spójnej całości, zwłaszcza pomówień współoskarżonej jak również oparciu orzeczenia wyłącznie na dowodach i okolicznościach przemawiających na niekorzyść oskarżonego z pominięciem tych drugich przy jednoczesnym poczynieniu ustaleń w sposób dowolny, co w konsekwencji legło u podstaw skazania.”

2. Rażąco naruszenie prawa materialnego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. poprzez nieobjęcie kontrolą instancyjną i zaniechanie skorygowania przez Sąd odwoławczy (pomimo zaskarżenia apelacją przez obrońcę wyroku Sądu Rejonowego w całości na korzyść oskarżonego) uchybienia Sądu I instancji polegającego na pominięciu w sentencji (a dokładnie tenorze) obligatoryjnego elementu wyroku skazującego, jakim powinno być dokładne określenie przypisanych oskarżonemu czynów zgodnie z dyspozycją art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji albo uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna.

Ad. zarzutu 1) w istocie stanowi on wraz z jego uzasadnieniem polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego i dokonaną przezeń ocenę materiału dowodowego. Sąd odwoławczy odpowiadając na argumenty apelacji, odwołał się do wyroku Sądu I instancji, akcentując te jego zauważenia, które świadczyły o trafności ocen materiału dowodowego, przede wszystkim osobowego, wskazującego bezpośrednio na sprawstwo K. P. (czyn I) lub pośrednio w postaci zespołu poszlak (czyn II i posiłkowo czyn I). Lektura uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że próbuje ona kolejny raz, przy pomocy tych samych oraz nowych argumentów doprowadzić do weryfikacji dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, a zatem do rozpoznania niedopuszczalnego w kasacji zarzutu ich błędności, tylko pod pozorem naruszenia przez Sąd odwoławczy dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., aby uczynić zadość wymogom tej skargi (określonym w art. 523 § 1 k.p.k.). Wyczerpująca ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji, zwalniała Sąd odwoławczy - wobec podzielenia tej oceny - od jej powtarzania. Zatem odesłanie Sądu odwoławczego do argumentacji Sądu I instancji nie świadczy o nierzetelnym rozpoznaniu zarzutu apelacyjnego czy zaaprobowaniu niewłaściwej oceny dowodów. Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy podkreślił – jak wspomniano – okoliczności, które szczególnie

przekonują o trafności tej oceny. Uwagi Sądu odwoławczego nie naruszyły wskazanych również w kasacji art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., ponieważ ani nie zmieniła ustaleń Sądu *meriti* ani nie dokonał własnej, odmiennej oceny materiału dowodowego. Dlatego zarzut 1 okazał się chybiony.

Ad. zarzutu 2) wobec braku uzasadnienia tego zarzutu można tylko domniemywać, że zdaniem skarżącego, opisy przypisanych czynów nie zawierają wszystkich ustawowych znamion czynu z art. 278 § 1 k.k. Gdyby tak było, to przy apelacji tylko na korzyść nie wchodziłoby w rachubę nieokreślone w kasacji „korygowanie” uchybienia Sądu Rejonowego, ale zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego. Rzecz jednak w tym, że – wbrew głośłowemu stwierdzeniu skargi – opisy przypisanych czynów oddają wszystkie ustawowe znamiona czynu określonego w art. 278 § 1 k.k.

Słuszna jest jedynie uwaga zawarta w końcowej części kasacji, że uniewinnienie R. Z. od popełnienia czynu z pkt 1 winno skutkować modyfikacją opisu tego czynu przypisanego K. P. (przez wyeliminowanie działania wspólnie i w porozumieniu). To uchybienie Sądu I instancji, podniesione dopiero w kasacji, nie miało jednak wpływu na treść wyroku Sądu odwoławczego.

Z przytoczonych dowodów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.